

Нове књије

ИСПОД МАХОВИНЕ – МОМИР МИОДРАГ

(Удружење ѿеѿских сѿваралаца, Глушци, 2020)

ПОЕЗИЈА КАО ЛЕК ЗА ЉУБАВ

Момир Миодраг се, својом првом збирком песама, оглашава тек сад у својој шестој деценији. Препознала сам га као песника по објављивању његових љубавних стихова у часопису за књижевност *Суштина ѿеѿике*. Од тада креће наше пријатељство, узајамно подстицање и подсећање да се мора испунити задатак (мисија) коју нам је Створитељ по рођењу задао. Тај задатак је лечење поезијом.

Момирова поетска реч осваја читаоца на ненаметљив начин. Једноставношћу и лепотом његови стихови су саздани од слика, носталгичних осећања који успевају да дозову завичајни предео, а у њима драге ликове. Његови стихови су збиралишта доживљаја из детињства, из младости где се он враћа међу кулисе Кањана, места подно Динаре. Враћа се у време детињих игара, момачких преживљавања, хиљадолике љубави. Он је чувар слика у поезији јасној, бистрој као суза. Свестан да ништа од прошлог неће васкрснути, нада се да ће сачувати од заборава, бар на неко време, кроз своје песме. (Чујем ли ја то одобравајући замор Кањанаца?)

Усудом је наш песник пустио корен у војвођанској равници. На рубу, Русанде богодане, блатне баре меленачке бање у равничарском видокругу тешко се сакрити,

тако да ни Момир није могао побећи од свог задатка. Он пева романтичарски, тамбураво, искричаво, весело, љубавно. Пева о салашима, о муци, о погачи, о жутој супи. Да би сачувао идилични обрис бивствовања, он пева локалном тежачком становништву, пацијентима равничарске бање који у њу долазе на лечење, тек кад навуку на себе неколико болести.

Пева Момир о љубави данас када је поетско постало простор без обала, када је тешко сагледати сва песничка усмејења. Певати љубав изазива подсмех закаснелом романтику. Упркос томе Момир је предан и љубави, том првом човековом истинском надахнућу. У Момировој песми жена колико год била стварна постаје надземаљска. Љубав према жени покреће сунце и свеколику васиону.

Ако је реч једини темељ света, Момирови стихови су музичка поплава која улази под кожу и у путу до мозга зарива се у срце.

Затрепери душа ономе ко се наднесе над ову башту дивљих ружа.

Ирена Бодић,
ауторка рецензије

ПРИЧЕШЋЕ

Узми хлеб причешћа, изреци молитву,
удахни ваздух пространства,
крени путем испосништва у духовност,
допусти да патина прекрије издарје
овремено, испиј рајски нектар,
сачекај његово дејство у милости
зицина манастира.

Прочисти душу своју строгим постом
на води и хлебу, избриши мисли
прљаве и грешне, снагом молитве оте-рај
силе зла и демоне, разврат и блуд,
Содому и Гомору, прати Га кроз пусти-њу
четрдесет дана, не причај
са номадима и бедуинима,
не прихватај камиље млеко и сир
који ти нуде.

Кад прођеш кроз та искушења
крвавих стопала са светлим ореолом
изнад главе, ушетај у Јерусалим,
не слушај покуде и истрпи понеки ка-мен,
ако ти се укаже светлост над
Синајском гором твоја душа је већ
У Рају небеском.

(Песма из збирке *Исѿод маховине*)